

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Quæ sit maioris meriti? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

minus verò cum dilabuntur ad corpora. Vnde patet, quòd vita actiua non directè præcipit vitæ contemplatiuæ: sed disponendo ad vitam contemplatiuam, præcipit quædam opera vitæ actiuæ: in quo magis seruit vitæ contemplatiuæ, quàm dominetur. Et hoc est quòd Gregor. dicit super Ezech. * quòd actiua vitæ seruitus, contemplatiua autem libertas vocatur.

Hom. 2.
post med.

Ad tertium dicendum, quòd ad opera vitæ actiuæ interdum aliquis à contemplatione auocatur propter aliquam necessitatem præsentis vitæ: non tamen hoc modo, quòd cogatur aliquis totaliter contemplationem deserere. Vnde August. dicit 9. * de ciuit. Dei. Otium sanctum quærit charitas veritatis: negotium iustum, scilicet vitæ actiuæ, suscipit necessitas charitatis. Quam sarcinam si nullus imponit, percipiendæ atque intuendæ vacandum est veritati. Si autem imponitur, suscipienda est propter charitatis necessitatem. Sed nec sic omnino veritatis delectatio deserenda est, ne subtrahatur illa suauitas, & opprimat illa necessitas. Et sic patet quòd cum aliquis à contemplatiua vita ad actiuam vocatur, non hoc fit per modum subtractionis, sed per modum additionis.

e. 19. cir.
fin. 1.5.

ARTIC. II.

Vtrum vita actiua sit maioris meriti, quàm contemplatiua?

861

3. di 35.
q. 1. ar. 4
q. 2.

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd vita actiua sit maioris meriti, quàm contemplatiua. Meritum enim dicitur respectu mercedis. Merces autem debetur labori: secundum illud 1. ad Corinthios 3. Vnusquisque propriam mercedem accipiet secundum suum laborem. Sed vitæ actiuæ attribuitur labor, contemplatiuæ verò quies. Dicit enim Gregorius super Ezech. * Omnis qui ad Deum conuertitur, prius necesse est vt desudet in labore, id est, laboribus accipiat: vt post, ad videndum principium in Rachel amplexibus requiescat. Ergo vita actiua est maioris meriti, quàm contemplatiua.

Hom. 14.
a med.

¶ 2. Preterea, Vita contemplatiua est quædam

inchoatio futuræ felicitatis. Vnde super illud Ioann. vit. Sic eum volo manere donec veniam, dicit August. * Hoc apertius dici potest, Perfecta me sequatur actio, informatam meæ passionis exemplo. Inchoata verò contemplatio maneat donec venio: perficienda cum venero. & Gregorius dicit super Ezechiel. * quod contemplativa vita hic incipit, ut in caelesti patria perficiatur. Sed in illa futura vita non erit status merendi, sed recipiendi pro meritis. Ergo vita contemplativa minus videtur habere de ratione meriti, quam vita activa: sed plus habet de ratione præmij.

¶ 3 Præterea, Gregorius dicit super Ezechielem *, quod nullum sacrificium est Deo magis acceptum, quam zelus animarum. Sed per zelum animarum aliquis se convertit ad studia vitæ activæ. Ergo videtur quod vita contemplativa non sit maioris meriti, quam activa.

SED contra est, quod Greg. * dicit in 6. Moralium, Magna sunt activæ vitæ merita, sed contemplativæ potiora.

RESPONDEO dicendum, quod radix merendi est charitas, sicut * supra habitum est. Cum autem charitas consistat in dilectione Dei, & proximi, sicut † supra habitum est, Deum diligere secundum se est magis meritorium, quam diligere proximum, ut ex supra * dictis patet. Et ideo illud quod directius pertinet ad dilectionem Dei, magis est meritorium ex suo genere, quam id quod directe pertinet ad dilectionem proximi propter Deum. Vita autem contemplativa directe, & immediate pertinet ad dilectionem Dei. Dicit enim * August. 9. de Civitate Dei, quod otium sanctum (scilicet contemplativæ vitæ) querit charitas veritatis, scilicet divinæ, cui potissime vita contemplativa insitit, sicut † dictum est. Vita autem activa directius ordinatur ad dilectionem proximi: quia satagit circa frequens ministerium, ut dicitur Luc. 10. Et ideo ex suo genere contemplativa vita est maioris meriti, quam activa. Et hoc est quod Greg.

Tractat.
124. in
10. a n. e.
10. 9.
Ho. 14 a
med.

Hom. 12.
aliquan-
tulū an-
te fin.

c. 28. non
procul a
fi. Et ho-
mi. 14 in
Ezech. 2
med.
* 1. 2. q.
114 a 4.
† 9. 25.
ar. 1.
* 9. 27.
ar. 8.

c. 19. cir.
fin. 1. 5.

† 9. prec.
ar. 4. ad
2.

*Hom. 3.
non mul-
tū procul
ante me.*

*lib. i. ali-
quātū
a me. t. 5.*

in 3. homil. * super Ezechielem dicit, Contemplatiua maior est merito, quam actiua: quia hæc in viũ presentis operis laborat (in quo scilicet necesse est proximis subuenire), illa verò sapore intimo venturam iam requiem degustat (scilicet in contemplatione Dei). Potest tamen contingere quòd aliquis in operibus vitæ actiua plus mereatur, quam alius in operibus vitæ contemplatiua: puta, si propter abundantiam diuini amoris, vt eius voluntas impleatur propter ipsius gloriam, interdum sustinet à dulcedine diuine contemplationis ad tempus separari: sicut Apollolus dicebat ad Rom. 9. Oprobam ego ipse anathema esse à Christo pro fratribus meis. Quòd exponens Chrysofost. * in lib. de Compunctione, dicit, Ita totam mercedem eius demerferat amor Christi, vt etiam hoc quòd ei præ ceteris omnibus amabilius erat, esse cum Christo: rursus id ipsum, quia ita placeret Christo, contemneret.

Ad primum ergo dicendum, quòd labor exterior operatur ad augmentum præmij accidentalis. Sed augmentum meriti respectu præmij essentialis consistit principaliter in charitate, cuius quoddam signum est labor exterior toleratus propter Christum. Sed magis expressius eius signum est, quòd aliquis præteritis omnibus, quæ ad hanc vitam pertinent, tolli diuinæ contemplationi vacare delectetur.

Ad secundum dicendum, quòd in statu felicitatis futuri homo peruenit ad perfectum. Et idè non relinquatur locus proficiendi per meritum. Si tamen relinqueretur, esset efficacius meritum, propter maiorem charitatem. Sed contemplatio presentis vitæ cum quadam imperfectione est, & adhuc habet quod proficiat. Et idè non tollit rationem merendi, sed augmentum meriti facit propter maius exercitium charitatis diuinæ.

Ad tertium dicendum, quòd sacrificium spiritualiter Deo offertur, cum aliquid ei exhibetur. Inter omnia autem bona hominis, Deus maxime acceptat bonum

nom humane animæ, vt hoc sibi in sacrificium offeratur. Offerre autem debet aliquis Deo, primò quidem animam suam, secundum illud Eccles. 30. Miserere animæ tuæ placens Deo. Secundò autem animas aliorum, secundum illud Apoc. vii. Qui audit, dicat veni. Quanto autem homo animam suam, vel alterius proponit Deo coniungit, tanto sacrificium est Deo magis acceptum. Vnde magis acceptum est Deo, quòd aliquis animam suam, & aliorum applicet contemplationi, quam actioni. Per hoc ergo quòd dicitur, quòd nullum sacrificium est Deo magis acceptum, quam zelus animarum, non præfertur meritum vitæ actiue merito vitæ contemplatiue. Sed ostenditur magis esse meritorium, si quis offerat Deo animam suam, & aliorum, quam quæcumque alia exteriora dona.

ARTIC. III.

Vitam vitam contemplatiuam impediatur per vitam actiuam?

862

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quòd vita contemplatiua impediatur per vitam actiuam. Ad vitam enim contemplatiuam necessaria est quædam vacatio mentis, secundum illud Psal. 45. Vacate, & videte quoniam ego sum Deus. Sed vita actiua habet inquietudinem, secundum illud Luc. 10. Martha, Martha sollicita es, & turbaris erga plurima. Ergo vita actiua contemplatiuam impedit.

¶ 2 Præterea, Ad vitam contemplatiuam requiritur claritas visionis. Sed vita actiua impedit visionis claritatem. Dicit enim * Gregor. super Ezechielem, quòd Lia lipa est & fecunda: quia actiua vita dum occupatur in opere, minus videt. Ergo vita actiua contemplatiuam impedit.

Hom. 14. post med. illius.

¶ 3 Præterea, Vnum contrariorum impeditur per aliud. Sed vita actiua, & contemplatiua videntur contrarietatem habere adinuicem: quia vita actiua occupatur circa plurima; vita autem contemplatiua insistit ad contemplandum vnum: vnde & ex opposito diuisantur. Ergo videtur, quòd vita con-

tin-